



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 145/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek **STADA Arzneimittel AG**, Stadastrasse 2-18, Bad Vilbel, Nemecká spolková republika, a **STADA PHARMA Slovakia, s. r. o.**, Digital Park III, Einsteinova 19, Bratislava, IČO 43 937 969, zastúpených Mgr. et Mgr. Alenou Kunicovou, advokátkou, Hviezdna 12, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoPv/3/2025 z 26. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. septembra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľky navrhujú napadnuté uznesenie v časti I. výroku zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia žiadal navrhovateľ Bristol-Myers Squibb Holdings Ireland Unlimited Company, Írsko, aby Okresný súd Banská Bystrica poskytol ochranu jeho právam z dodatkového ochranného osvedčenia č. 115 (ďalej aj „DOO 115“ alebo „SPC 115“), ktoré chráni liečivo „apixabán“ a je založené na európskom patente č. EP 1 427 415, ktorý bol na Slovensku validovaný ako patent E 6570 s dobou ochrany do 17. septembra 2022. Maximálna doba ochrany DOO 115 uplynie 20. mája 2026 s možnosťou predĺženia do 20. novembra 2026. Okresný súd uznesením sp. zn. 63CbPv/1/2025 z 20. februára 2025 neodkladným opatrením sťažovateľkám nariadil vo výroku I zdržať sa ponúkania alebo uvádzania na trh v Slovenskej republike alebo na tento účel

dovážania liekov s reg. č. 16/0094/22-S alebo reg. č. 16/0095/22-S k 27. januáru 2025 s názvom APIXABAN STADA 2,5 mg alebo APIXABAN STADA 5 mg a povinnosť do 7 dní od doručenia tohto uznesenia písomne informovať distribútorov liekov, ktorým boli dodané lieky s reg. č. 16/0094/22-S alebo reg. č. 16/0095/22-S k 27. januáru 2025 s názvom APIXABAN STADA 2,5 mg alebo APIXABAN STADA 5 mg, že počas platnosti SPC 115 nesmú takéto lieky ponúkať, uvádzať na trh, dovážať ani skladovať. Vo výroku II zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v rozsahu štvrtej výrokovej vety. Vo výroku III zamietol návrh sťažovateľiek zložiť peňažnú zábezpeku podľa § 34 ods. 1 zákona č. 435/2001 Z. z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach a o zmene a doplnení niektorých zákonov (patentový zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „patentový zákon“) proti žalobcovi. Vo výroku IV uložil žalobcovi povinnosť podať žalobu vo veci samej, a to najneskôr v lehote do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia v predmetnej veci, a vo výroku V uložil sťažovateľkám povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %. Okresný súd dospel k záveru, že okrem navrhovanej povinnosti stiahnutia liekov APIXABAN STADA z trhu je návrh na nariadenie neodkladného opatrenia dôvodný a návrh na zloženie peňažnej zábezpeky je nedôvodný. Okresný súd konštatoval, najmä s prihliadnutím na znalecký posudok č. 3/2024 Ing. Bc. Jaroslava Ďada, PhD., znalca pre odbor a odvetvie „*priemyselné vlastníctvo*“, že produkt APIXABAN STADA spadá do rozsahu ochrany SPC 115, ako aj jeho základného patentu. Okresný súd považoval za osvedčené, že žalobca využíva patentový vynález na slovenskom trhu tým, že umožňuje svojim licenčným partnerom uvádzať na trh produkt obsahujúci apixabán s názvom Eliquis®, ktorého účinná látka je 2,5 mg alebo 5 mg apixabánu. Produkty Eliquis® sú registrované v Slovenskej republike od roku 2011 a žalobca ich predáva prostredníctvom svojich licenčných partnerov od roku 2012 a tieto jeho produkty majú z hľadiska nekalej súťaže prioritu v čase. Konštatoval, že sťažovateľka 1 je držiteľom registrácie pre APIXABAN STADA (sťažovateľka 2 je dodávateľom predmetného generika, pozn.) obsahujúci 2,5 mg alebo 5 mg apixabánu ako účinnú látku a tento liek bol registrovaný Štátnym ústavom pre kontrolu liečiv 21. mája 2022, pričom v súhrne charakteristických vlastností je uvedené, že APIXABAN STADA obsahuje 2,5 mg, resp. 5 mg apixabánu a je indikovaný na liečbu alebo prevenciu rôznych stavov spôsobených krvnými zrazeninami, ako sú venózne trombembolické príhody, hlboká venózna trombóza a pľúcna embólia alebo mŕtvice. Okresný súd zdôraznil, že neoprávnený zásah do práv duševného vlastníctva sám osebe spôsobuje vznik nemajetkovej ujmy, ktorá nebude môcť byť napravená, a vstup sťažovateľiek na trh a zásah do exkluzivity má za priamy následok aj spôsobenie značnej finančnej škody a ušlého zisku. Uvedenie generického lieku pred uplynutím platnosti patentu má za následok stratu v podobe nezrealizovaného predaja originálneho lieku a významný dopad na cenu a úhradu, ktorý je nenavrátiteľný. Podľa okresného súdu preto žalobca osvedčil, že každým dňom, ktorým žalované ostávajú pôsobiť na trhu v Slovenskej republike, dochádza na strane žalobcu k značnej nemajetkovej a majetkovej ujme, pričom tieto okolnosti zakladajú potrebu bezodkladne upraviť pomery strán sporu. Neodkladné opatrenie pritom nebude mať negatívny dopad na pacientov, keďže žalobca neprestal dodávať lieky Eliquis® na trh v Slovenskej republike. Podľa okresného súdu ku dňu jeho rozhodnutia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bolo nesporné, že základný patent SPC 115 bol platne udelený nielen na úrovni Európskej únie, ale aj na úrovni Slovenskej republiky bez ohľadu na konania prebiehajúce na národných úrovniach vo vzťahu k jeho prehláseniu za neplatné. Pokiaľ však patent žalobcu ostáva v platnosti, vyplývajú z neho nároky patentovej ochrany. Doplnil, že ak by aj Európsky patentový úrad patentový nárok zrušil,

neplatnosť nastane od jeho právoplatného zrušenia a dovtedy majiteľ patentu požíva právnu ochranu. Patent v prospech žalobcu bol validovaný aj pre územie Slovenskej republiky, a pokiaľ nie je zrušený, pričom podmienky udelenia patentovej ochrany preskúmava príslušný orgán, je potrebné vychádzať z toho, že žalobcovi svedčí proti každému, kto porušuje jeho práva, nárok z patentovej ochrany a tretie osoby sú na území Slovenskej republiky povinné rešpektovať patentovú ochranu prislúchajúcu žalobcovi.

3. Proti uzneseniu okresného súdu podali odvolanie obe sporové strany. Krajský súd napadnutým uznesením (i.) uznesenie okresného súdu vo výrokoch I, II, III a V potvrdil, (ii.) odvolanie sťažovateľiek proti výroku IV uznesenia okresného súdu odmietol a (iii.) žalobcovi priznal proti sťažovateľkám nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 60 %. Podľa krajského súdu okresný súd sa správne a v dostatočnom rozsahu vysporiadal s existenciou predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia a vo vzťahu k namietaným skutočnostiam o zrušení základného patentu prvostupňovým orgánom a oslabení tohto práva správne konštatoval, že ochrana patentu, t. j. aj dodatkového ochranného osvedčenia, je založená na formálnej ochrane, t. j. po dobu jeho registrácie vznikajú majiteľovi dodatkového ochranného osvedčenia všetky práva ako majiteľovi patentu vrátane možnosti domáhať sa ochrany proti neoprávneným zásahom do práv vyplývajúcich z tohto práva duševného vlastníctva. Poukazujúc na svoju konštantnú rozhodovaciu činnosť, sa stotožnil s posúdením okresného súdu, v zmysle ktorého tvrdenie sťažovateľiek o existencii neprávoplatného prvostupňového rozhodnutia, ktorým Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zrušil základný patent na území Slovenskej republiky je vo vzťahu k poskytnutiu ochrany žalobcovi pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení irelevantné, pretože konanie, ktoré nebolo právoplatne skončené konečným rozhodnutím úradu priemyselného vlastníctva o zrušení základného patentu, nemá vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pri posudzovaní poskytnutia ochrany vyplývajúcej z platne zapísaného dodatkového ochranného osvedčenia na území Slovenskej republiky. V tejto súvislosti objasnil, že konanie o vydanie neodkladného opatrenia vzhľadom na obmedzené možnosti vykonávania dokazovania neumožňuje súdu zaoberať sa otázkou platnosti alebo neplatnosti základného patentu v celej šírke tvrdení strán sporu, ale je potrebné vychádzať z existujúceho platného právneho stavu, t. j. existujúceho zápisu dodatkového ochranného osvedčenia v príslušnej evidencii a z neho vyplývajúcej ochrany pre jeho majiteľa, pričom súd nie je oprávneným orgánom rozhodovať o zápise alebo o zrušení a následnom výmaze zapísaného dodatkového ochranného označenia a pôvodného patentu v príslušnej evidencii. Podľa krajského súdu žalobca dostatočne na účely rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia osvedčil svoje právo, ktorému sa má poskytnúť ochrana z titulu jeho zápisu v príslušnom registri v čase vydania napadnutého neodkladného opatrenia.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

4. Proti napadnutému uzneseniu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia, podali sťažovateľky túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentujú:

a) Závery krajského súdu týkajúce sa nutnosti osvedčiť daňovú vymáhanosť práva a pravdepodobnosť úspechu navrhovateľa vo veci samej sú nedostatočné a v tomto smere bola vec nesprávne právne posúdená, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva sťažovateľiek na spravodlivý

proces a princípu právnej istoty, ako aj predvídateľnosti práva. Formalistický prístup súdu, ktorý je založený na absolútnej prezumpcii platnosti registrácie práva na úrade priemyselného vlastníctva, nie je udržateľný za situácie, keď v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je súd zároveň povinný dbať na to, aby riadne posúdil, či žalobca osvedčil v dostatočnej miere všetky podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia. Pre zachovanie zákonnosti a spravodlivosti súdneho konania je dôležité vziať do úvahy ako relevantnú skutočnosť tiež očakávané zrušenie vymáhaného práva s účinkami *ex tunc* s tým, že v takomto prípade nie je osvedčené trvanie nároku, ktorého ochrana sa požaduje, a tiež to, že po právnom posúdení skutočností tohto prípadu je možné predpokladať skorý zánik tohto práva.

b) Sťažovateľky v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia predložili súdu prvostupňové rozhodnutie úradu priemyselného vlastníctva o zrušení patentu a znalecký posudok potvrdzujúci, že daný patent nespĺňa základné podmienky zápisnej spôsobilosti pre absenciu vynálezcovskej činnosti, z čoho plynie, že nemal byť nikdy zapísaný, a je tak vysoko pravdepodobné, že bude zrušený s účinkami *ex tunc* a bude sa tak naň hľadiť, ako keby nebol nikdy udelený. Predložené skutočnosti a dôkazy zásadne spochybňujú, že žalobca bude v konaní vo veci samej úspešný. Tým je spochybnené splnenie jednej zo základných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorou je okrem danosti a trvania vymáhaného práva tiež vysoká pravdepodobnosť úspechu žalobcu v konaní vo veci samej. Krajský súd sa v napadnutom uznesení nezaoberal existenciou práva žalobcu z hľadiska jeho danosti, trvania a možného úspechu vo veci samej a vychádzal len z predpokladu aktuálnej existencie a platnosti posudzovaného nároku, čím rezignoval na posúdenie splnenia všetkých základných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia.

c) Poukazujúc na rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 43CoPv/11/2023 z 27. júla 2023, z ktorého vyplýva, že ak odporca v konaní predloží dôkaz spôsobilý spochybniť trvanie patentovej ochrany navrhovateľa, je to relevantný dôkaz, s ktorým sa súd musí vysporiadať, krajský súd sa dopúšťa rozpornosti v rámci vlastnej rozhodovacej praxe, keď v jednom prípade odporcovi vyčítal, že neosvedčil existenciu dôvodných pochybností, resp. neistotu vo vzťahu k platnosti vymáhaných práv, pretože nepredložil nezávislý odborný posudok, a v tomto prípade, keď sťažovateľky takéto posudok predložili, len formalisticky odkázal na prezumpciu platnosti patentu.

d) Poskytnutie ochrany krajským súdom na základe prezumpcie platnosti patentu/dodatkového ochranného osvedčenia, ktorá je založená na preukázanej existencii tohto práva v príslušnom registri bez ohľadu na blížiac sa zrušenie tohto práva či iné pochybnosti o jeho danosti opierajúce sa o rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-307/18 a právnu úpravu patentového zákona je nesprávnou právnou interpretáciou dotknutých právnych noriem a judikatúry, ktorým krajský súd porušil právo sťažovateľiek na spravodlivý proces a zásadu rovnosti účastníkov konania. Žiaden z aplikovaných právnych predpisov neposkytuje majiteľovi patentu/dodatkového ochranného osvedčenia bezpodmienečné a absolútne právo na ochranu prostredníctvom neodkladného opatrenia.

e) Uložením povinnosti sťažovateľkám bez časového obmedzenia a právnym posúdením, v zmysle ktorého je postavenie povinných z časovo neobmedzeného neodkladného opatrenia kompenzované § 334 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a povinnosťou súdu ho na návrh zrušiť, ak odpadnú jeho dôvody, došlo k porušeniu rovnosti strán a nepomernému zvýhodneniu navrhovateľov neodkladného opatrenia. Takýto výklad § 330 ods. 1 CSP odvolacím súdom sa javí ako formalistický, bez prihliadnutia na konkrétne okolnosti prípadu, fakticky predlžujúci dobu

ochrany dodatkového ochranného osvedčenia žalobcu proti sťažovateľkám nad rámec jej zákonného maxima.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia.

6. V nadväznosti na charakter napadnutého uznesenia ústavný súd konštantne opakuje, že meritórne posudzuje rozhodnutia všeobecných súdov o neodkladnom opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k ich zrušeniu pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Takýto zásah do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach prichádza do úvahy iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. IV. ÚS 282/2019, IV. ÚS 330/2020).

7. Ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľiek z hľadiska právomocí daných mu ústavou, t. j. z pozície súdneho orgánu ochrany ústavnosti, pričom pochybenie majúce intenzitu porušenia označeného práva na spravodlivé súdne konanie v posudzovanej veci neidentifikoval.

8. V danom prípade robia sťažovateľky sporným zodpovedanie kľúčovej otázky, či v dôsledku nimi predloženého prvostupňového rozhodnutia úradu priemyselného vlastníctva o zrušení patentu a znaleckého posudku potvrdzujúceho, že dotknutý patent nespĺňa základné podmienky zápisnej spôsobilosti pre absenciu vynálezcovskej činnosti, je spochybnená danosť a trvanie vymáhaného práva a pravdepodobnosť úspechu žalobcu v konaní vo veci samej ako podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia.

9. Pre posúdenie ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia je podstatné, či sa krajský súd vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľiek udržateľným spôsobom a poskytol odôvodnenie svojich záverov, majúc na mysli charakter konania o vydanie neodkladného opatrenia ako osobitného procesného postupu, v ktorom sa kladie dôraz na rýchlosť rozhodovania, v zásade sa vo veci nevykonáva dokazovanie a pre jeho vydanie je podstatným samotný návrh navrhovateľa, v ktorom je potrebné osvedčiť potrebu neodkladnej úpravy pomerov.

10. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd, vychádzajúc z rovnakého skutkového stavu ako okresný súd, sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu, že zákonné podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia na účel bezodkladnej úpravy pomerov sú splnené, a to z dôvodu osvedčenia (i) existencie nároku žalobcu, ktorému sa má poskytnúť ochrana, (ii) skutočnosti, že generický liek sťažovateľiek spadá pod rozsah ochrany dodatkového ochranného osvedčenia žalobcu, a (iii) úkonov sťažovateľiek, ktoré smerujú k porušeniu a zásahu do práv duševného vlastníctva žalobcu uvádzaním a ponúkaním lieku sťažovateľiek APIXABAN STADA na trhu v Slovenskej republike. Vo vzťahu k námietke sťažovateľiek, že existencia a trvanie vymáhaného nároku sú spochybnené neprávoplatným zrušením základného patentu, od ktorého je odvodený aj zápis DOO 115 do príslušného registra, a predloženým znaleckým posudkom konštatujúcim nedostatok vynálezcovskej činnosti podkladového patentu, čím nie sú splnené podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, krajský súd vychádzal pri poskytnutí právnej

ochrany vyplývajúcej z dodatkového ochranného osvedčenia vo forme neodkladného opatrenia z platného a existujúceho právneho stavu vyplývajúceho zo zápisu dodatkového ochranného osvedčenia v registri úradu priemyselného vlastníctva. Poukázal pritom na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť (bod 71 napadnutého uznesenia), v zmysle ktorej je ochrana práv vyplývajúcich z patentu poskytovaná a založená na formálnej ochrane judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (bod 72 napadnutého uznesenia), podľa ktorej na európske patenty sa vzťahuje domnienka platnosti odo dňa uverejnenia ich udelenia, ako aj § 57 ods. 2 patentového zákona, podľa ktorého údaje zapísané v registroch podľa ods. 1 sa považujú za platné, kým nie je rozhodnutím príslušného orgánu určené inak.

11. Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k názoru, že krajský súd sa s námietkami sťažovateľiek vysporiadal spôsobom, ktorý naplňa záruky obsiahnuté v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru z hľadiska odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Krajský súd primerane reagoval a vysporiadal sa s podstatnými námietkami sťažovateľiek v rozsahu, v akom to vyžaduje tento typ konania, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (patentového zákona a Civilného sporového poriadku), ktorými by poprel jej účel a význam. V právnom názore krajského súdu, v zmysle ktorého účelu osvedčenia nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, svedčí preukázateľný zápis dodatkového ochranného osvedčenia v príslušnej evidencii a nie je v právomoci súdu zaoberať sa platnosťou alebo neplatnosťou základného patentu alebo prípadným možným hypotetickým zrušením jeho zápisu v budúcnosti, keď ku dňu vydania rozhodnutia o neodkladnom opatrení bolo dodatkové ochranné osvedčenie platne zapísané v evidencii úradu priemyselného vlastníctva, ústavný súd neidentifikoval arbitrárnosť, prílišný formalizmus ani nedostatok odôvodnenia, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva na súdnu ochranu v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie. K námietke oslabenia patentového práva žalobcu v dôsledku predloženia znaleckého posudku konštatujúceho nedostatok vynálezcovskej činnosti vo vzťahu k základnému patentu, z čoho možno vyvodit' predpoklad zrušenia patentu, krajský súd uviedol, že v konaní o nariadení neodkladného opatrenia nemá predloženie vyjadrenia odborne spôsobilej osoby, ktorým by odporca mienil spochybnit' platnosť práva, ktorého ochrany sa navrhovateľ domáha, za následok prelomenie zásady poskytnutia ochrany na základe prezumpcie platnosti dodatkového ochranného osvedčenia založenej na preukázanej platnej evidencii dodatkového ochranného osvedčenia v príslušnom registri. Opätovne poukazujúc na § 57 ods. 2 patentového zákona, na účely rozhodnutia o neodkladnom opatrení na posudok predložený sťažovateľkami neprihliadol, konštatujúc, že tento nie je spôsobilý vyvrátiť prezumpciu platnosti dodatkového ochranného osvedčenia zapísaného v registri úradu priemyselného vlastníctva. Argument sťažovateľiek o účinkoch zániku patentu v prípade jeho možného budúceho zrušenia krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnený pre rozhodnutie o odvolaní proti nariadeniu neodkladného opatrenia, keďže pre neodkladné opatrenie je podľa § 329 ods. 2 CSP rozhodujúci stav v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie a k tomuto okamihu bolo dodatkové ochranné osvedčenie zapísané v príslušnom registri. S obranou sťažovateľiek, v rámci ktorej namietali neuvedenie časového obmedzenia nariadeného neodkladného opatrenia, sa krajský súd vysporiadal v bode 87 napadnutého uznesenia, kde uviedol, že § 330 ods. 1 CSP časové obmedzenie neodkladného opatrenia upravuje ako možnosť, teda základom právnej úpravy trvania neodkladného opatrenia je jeho trvanie bez vopred určeného časového obmedzenia, a len pokiaľ to súd zväží, môže ho časovo obmedziť. Vyhodnotil, že pokiaľ

okresný súd neuviedol časové obmedzenie trvania neodkladného opatrenia, nedošlo tým k neprimeranému zásahu do právneho postavenia sťažovateľiek, ktoré je garantované povinnosťou súdu zakotvenou v § 334 CSP na návrh zrušiť neodkladné opatrenie, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené (v danom prípade napr. uplynutím doby ochrany dodatkového ochranného osvedčenia, resp. v prípade neúspechu žalobcu vo veci samej podľa § 335 ods. 1 CSP alebo aj nepodaním žaloby vo veci samej v lehote určenej súdom podľa § 341 ods. 2 CSP).

12. Po preskúmaní napadnutého uznesenia v nadväznosti na sťažovateľkami v ústavnej sťažnosti vznesené námietky ústavný súd uzatvára, že napadnuté uznesenie nevykazuje znaky nedostatočného odôvodnenia. Krajským súdom prijaté závery v napadnutom uznesení so zameraním na kľúčový záver, v zmysle ktorého žalobca v napadnutom konaní osvedčil potrebu neodkladnej úpravy pomerov v zmysle § 325 ods. 1 CSP, vychádzajú podľa názoru ústavného súdu z logickej úvahy súladnej so zmyslom a s účelom neodkladného opatrenia, opierajúcej sa o primerané odôvodnenie. To v plnej miere zodpovedá skutočnosti, že ide o odôvodnenie rozhodnutia predbežnej povahy o neodkladnom opatrení. Ústavný súd ho považuje za logické, vnútorne konzistentné, zrozumiteľné a reagujúce na všetky skutočnosti významné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov na vydanie neodkladného opatrenia. Ústavný súd tiež pripomína, že nie je oprávnený nahrádzať úvahu všeobecných súdov vychádzajúcu z ich skutkových zistení vo veci svojou vlastnou, a to zvlášť s prihliadnutím na dočasnú povahu úpravy vzťahov neodkladným opatrením a nezistenie neakceptovateľného procesného excesu vo veci.

13. Na tomto základe ústavný súd sumarizuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia krajského súdu zasahoval, pretože pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

14. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľiek bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ich ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu